

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סמל ראשון גלעד (משה) מישייקר ז"ל

בן יעל ויונתן
נולד בירושלים
בתאריך י"ג באייר תשל"ו, 13/5/1976
התגורר בירושלים
התגייס בנובמבר 1994
שרת בחטיבת הנח"ל
נפל באסון המסוקים, בשאר ישוב
בתאריך כ"ח בשבט תשנ"ז, 4/2/1997
נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 9 שורה: 10 קבר: 3
הותיר אחריו הורים, אחות ואח

בן 20 בנפלו

קורות חיים

בן יעל ויונתן. נולד ביום י"ג באייר תשל"ו (13.5.1976) בירושלים. "ילד סנדוויץ'" - האמצעי מבין שלושת הילדים, אח לשרון ודן. בהיותו בן שלוש עשרה, תיאר גלעד את עצמו כעולל: "הייתי תינוק רעבתן מהרגע בו נולדתי, והדהמתי את הורי וכל הסובבים אותי כאשר עליתי ב-60 גרם עוד בבית החולים, כשכל התינוקות האחרים בדרך כלל יורדים במשקל. בתקופה שבה נולדתי לא נהגו למדוד את אורך גוף התינוק, כי טענו שזה עלול להזיק לבריאותו, ולכן לא ידוע לי מה היה אורך גופי כשנולדתי. כשהלכנו לרופא בגיל שבעה שבועות אני התהפכתי מהשולחן ועשיתי גלגול רציני, ואמא תפסה אותי ברגע האחרון".

גלעד נתגלה כאוהב אדם וכמנהיג טבעי, אשר בלט חברתית כבר בגן הילדים. הוא החל את לימודיו בבית-הספר היסודי "גבעת גונן" בירושלים (בית-ספר שנוסד ברוח ערכי תנועת העבודה) וסיים בתיכון "בויאר" בו למד במגמה הביולוגית. גלעד ניחן בכושר הבעה מעולה ובמודעות עצמית גבוהה, וכך כתב: "היום אני ילד רגיל כמו כולם, אך עם הנטיות הטבעיות שלי. אהבותיי היום הן בעיקר ספורט (כדורסל),

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

כיופים, טיולים, מוסיקה וחברים. אני מאוד אוהב חוויות מיוחדות כמו טיסות לחוץ לארץ והפתעות. אני אוהב לבצע את תחביבי כמה שיותר, כי כך אני מרפה את המתח שלי ופותר חלק מבעיותי... תיאורי מתקופת היותי ילד קטן השתנה במקצת, ואת זה אפשר לראות לפי הנתונים הבאים: גובהי היום הוא מטר ושישים. אני די גבוה, עיני חומות, שערי שטני..."

מגיל צעיר נמשך גלעד לספורט: בכיתה א' כבר החל לשחק טניס והתמיד בכך שלוש שנים. בכיתה ד' עבר לכדורסל - עד כיתה י"א שיחק במסגרת מחלקת הנוער של קבוצת "הפועל ירושלים" ובשלוש שנות לימודיו האחרונות השתייך לנבחרת הכדורסל של בית ספרו, אשר זכתה באליפות בתי-הספר בירושלים בכדורסל. באלבום הסיום של כיתה ט' הצהיר גלעד: "אני מטר שבעים ושמונה ובכל זאת גמד. משחק כדורסל חמש פעמים בשבוע". גלעד אהב כדורסל, שאף להתקדם בתחום ולפתח קריירה כשחקן מקצועי, אך משהבין שלא יוכל להתפתח עוד בכיוון זה הפסיק לשחק והמשיך להיות מעורב בחיי הקבוצה כאוהד.

גלעד בגר וצמח והיה לבחור גבוה (מטר ותשעים) ויפה תואר. אף על פי כן לא איבד מצניעותו ונותר אנושי, מופנם ורגיש. בתקופת התיכון רכש לעצמו חברים חדשים וקרובים שכינו את עצמם "המישיקרים". החברים מספרים על גלעד שהיה איש שיחה מדהים, חבר נאמן, מקור תמיכה ומשענת. אנרגיות חיוביות אדירות זרמו ממנו החוצה והוא השקיען בבני-אדם, אותם אהב כל כך. גלעד אהב את הבית, אהב את החברים ואהב את חברתו דנה. כתב עליו ואליו אחיו דן: "תמיד הקשבת. קודם כל, הקשבת ויעצת, רק אחר כך היית מספר מה עובר עליך. אתה, שהיית בקו, נלחם על חייך ועל חיינו, אתה קודם כל הקשבת לבעיות שלי בבית-הספר, לבעיות האהבה השונות של כולם, ולהמון דברים נוספים שהם קטנים לעומת מה שעברת. אבל אתה התייחסת לבעיות שלי ושלנו בחשיבות מדהימה. תמיד השיחות אתך, בטלפון ופנים מול פנים, היו מתחילות ב'מה שלומך, אחי? מה קורה? ספר לי מה קורה?'. היית איש הפרופורציות שלי ושל חלק מהחברים שלך. תמיד כשהייתי מתעצבן ממש, או כשהייתי בוכה מהפסדים של 'הפועל' ירושלים בכדורסל, היית מחזיר אותי לקרקע ומזכיר לי מה הן הבעיות הקשות באמת. תמיד עזרת לי לפתור בעיות אחרי שהיית אומר לי: 'קודם כל, קח את זה ברוח הנכונה ותזכור שזה נזיל וניתן לפתרון. עכשיו אני אגיד לך מה אני חושב על הבעיה'. אהבת את ההנאות הקטנות בחיים, אהבת לאכול טוב ולהתלבש טוב, ובמשפחה היית הכתובת לאיפה לבלות ומה לראות

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

ולאכול והרבה פעמים היית מייעץ לנו מלבנון כל שיחה היית מסיים ב'אחי' (עם ח' תימנית), אני אוהב אותך'. תמיד, בכל מצב, לא חסכת ולו לרגע את אהבתך הגדולה אלינו". גלעד היה הומניסט בכל רמ"ח אבריו. הוא שנא מלחמות והעדיף פתרונות של שלום. רגישותו כלפי הזולת התבטאה, בין היתר, ביחסו הרציני לבעיות חברתיות: תמיד הגן על חלשים ודאג כי ייעשה עמם צדק. הוא השתתף בקורס של מגן-דוד-אדום ועסק, במשך תקופה מסוימת, בפעילות התנדבותית. לא אחת דיבר על רצונו להיות סופר גדול וללמוד פילוסופיה, אם כי לא פסל גם את האפשרות להיות איש עסקים. לאחר בחינות הבגרות יצא גלעד עם חברו מורלי למסע בן חודש וחצי באירופה. השניים טיילו באנגליה, צרפת והולנד וגלעד חווה בעוצמה כל רגע ורגע. הוא נהנה מהמפגש עם תרבות חדשה, מוסיקה ובילויים. גלעד אהב את החיים וידע למצותם.

בסוף חודש נובמבר 1994 התגייס גלעד לצה"ל. במהלך הטירונות נשלח לקורס חובשים קרביים, סיים מסלול בן שנה וחצי ושירת כחייל קרבי וכחובש בפלוגת חיל הנדסה של חטיבת הנח"ל. חוסנו הנפשי הגן עליו במצבים קשים אליהם נקלע. גם בצוות פלחה"ן ובצוות סמלים בלטה אישיותו המיוחדת: המופנמות, הסקרנות, הערנות, החברות האמיצה והדאגה לחבריו, הרצינות והאחריות. בשל תכונות אלו ייעדו אותו מפקדיו לקבל את תפקיד החובש הפלוגתי. הוא אמור היה לאיש תפקיד זה בשבוע בו נגדעו חייו.

גלעד היה אמור לשהות בפעם האחרונה בלבנון. בערב של יום כ"ח בשבט תשנ"ז (4.2.1997) אירע אסון המסוקים, כששני מסוקי יסעור התנגשו מעל מושב שאר ישוב. שבעים ושלושה הלוחמים, שעשו דרכם לפעילות מבצעית בלבנון, נהרגו, וביניהם גלעד. הוריו מספרים: "ברשימת העולים למסוק שנקלע לאסון, רשימה אשר נמצאה בכיס המפקד, נרשם בטעות שמו של גלעד פעמיים. כתוצאה מכך סברו, בטעות, שהמסוק מלא בזמן שלמעשה, נותר מקום אחד פנוי, והחייל האחרון נשלח בחזרה לביתו. וכך, במותו, הציל גלעד, החובש האמון על הצלת חיי אדם, נפש אחרת בישראל, הפעם על-ידי השימוש הכפול שנעשה בשמו".

גלעד הובא למנוחת עולמים בבית העלמין הצבאי בהר הרצל בירושלים. בן עשרים ותשעה חודשים היה בנופלו. הותיר הורים, אחות ואח. על מצבתו נחקקו המילים: "גלעדי, אח לשרון ולדן, יחיד ומיוחד לכולנו".

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

דברים שאמר עליו מפקדו הראשון, עוז: "ראינו אותך נקרע בין אהבותיך הגדולות-קטנות מבית, לבין תחושת השליחות שבשירות קרבי בצה"ל. קיבלתיך ינוקא, גלעד. זך ותמים, עדין ומתלבט. הו, כמה שהתלבטת. היכולת להתלבט כל כך ברצינות היא יכולתם של החכמים והמסורים שבינינו. הלבטים ליווך כל העת, אך לי היתה ברורה בחירתך. ובשקט גדלת לנו, אחא, ובשקט בגרת והחוסן נתן בך אותותיו, ורק מעטים מכירים את נפתולי הדרך בה הלכת, ורק מעטים יודעים איך נצרבה נפשך בלהבה ועד כמה בגרת בה, ורק מעטים יודעים ש'לנשך שפתיים' ו'להתמודד' הם שמות נרדפים לתהליך ההתבגרות שעברת בצבא, ושאצלך - למושגים הללו אין מרכאות. ולוחם - נהיית, וחובש קרבי - נעשית, וחופ"ל - ראש וראשון לחובשים בפלוגה - רצית וכמעט שהיית. גלעד - המופנמות, הביישנות שובת הלב, גלעד - הסקרנות, הפיקחות, הערנות גלעד - הביקורת, שכל מה שהיית אתה, שכל שהיה סביבך - עבר תחת שבטה המצליף, גלעד החובש, שכל פצע באבריו של הצוות עבר דרכו וכן - גלעד של הבקיאאות בפרטים, העין החדה, ההתבוננות המעמיקה אל תוך כליותיו ולבו של אדם, גלעד - השיחה, ועוד שיחה, ועוד אחת, וסובלנות אין קץ".

תחנת הרדיו הצבאית "גלי צה"ל" הפיקה תוכנית לזכר הנופלים באסון המסוקים. אמו של גלעד נטלה חלק בתוכנית וסיפרה על השבוע האחרון לחייו: "גלעדי, בשבוע האחרון לחייך, בחופשה בבית, היית מאושר וניסית למצות הכל. אכלת עם דן ואיתי ב'אלדד וזהו' והצטערת שהזמנת דג ולא סטייק. ביום ראשון, לקראת סוף החופשה, גילינו במטבח שאריות של סטייק מ'גרפה' שקנית עם דנה בשתיים לפנות בוקר, כדי לא לסיים את החופשה בלי לאכול סטייק. קנית מערכת עם רמקולים מצוינים בשלושה עשר תשלומים, כדי שתוכל להאזין למוסיקה אותה אהבת. בילית עם אבא, שוחחת עם שרון בפעם הראשונה מאז נסיעתה להודו, היית עם כולנו, היית עם החברים והיית עם דנה. דנה שלך שכה אהבת, הסתכלתי בך כשהיית א?תה, כל העדינות שבך, כל החום והאהבה שהיו טמונים בך, כל הנבונות, החוכמה והעומק האדירים שהיו בך, באו לידי ביטוי וזה היה כל כך מרגש ויפה. יצאת מלא אושר ואופטימיות".

פעולות רבות נעשו להנצחתו של גלעד: המשפחה הפיקה סרט וידאו בשם "עוד נגיעה", כשם השיר האהוב על גלעד של להקת "החברים של נטשה". הסרט הוקרן בסינמטק ירושלים בפני קרובי משפחה, מכרים וחברים. חדר כושר, שנבנה בבית-הספר "בויאר" ונחנך במרץ 1999, נתרם על ידי המשפחה, קרובים וידידים רבים, ונקרא "חדר גלעד". באביב 1997 נערך

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

באולם של מחלקת הנוער בכדורסל של "הפועל" ירושלים טקס זיכרון,
ואחריו התקיים משחק כדורסל לזכרו של גלעד, בו שיחקה נבחרת בוגרי
"בויאר" ממחזורים 1993-1994 נגד קבוצת הנוער של "הפועל" ירושלים.

די מתת (שיר שנקרא: די מתת)

די ממת מתת די.

די מתת מתת די!

נטרקה הדלת פקעו איבריי

די מתת מתת די.

די מתת מתת די

די אמרתי אללי,

בבכי שיברתי את שיניי -

די מתת מתת די!

די מתת, מתת די:

אכעס אסלח, רק - שובה אלי

די מתת: מתתי די.

יונתן מישייקר, 29-1-2014